

MANIFESTANDU-L PE DUMNEZEU

Deschideți cu toții la **Matei 5**. Vom citi de la versetul **14** la versetul **16**:

„Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă.

Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă.

Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.”

Aș vrea să vă relatez o întâmplare petrecută în Uniunea Sovietică în vremea când creștinii din Europa erau persecutați.

Undeva era ținută, în taină, o adunare creștină deoarece guvernul interzisese asemenea adunări, dar deodată ușile s-au deschis și au intrat înăuntru soldați comuniști înarmați. Ei le-au spus celor prezenți: „Dacă rămâneți pe loc și nu plecați imediat ca semn că renunțați la credința voastră, vă vom omorî! Dacă renunțați la ceea ce credeți, sunteți liberi să plecați!” Când au auzit aceste cuvinte, majoritatea celor prezenți s-au ridicat și au plecat, dar cei care au rămas pe loc au spus: „Este în ordine! Ei voiau doar să-și salveze viețile!”

După plecarea celor care au renunțat la credință, soldații au închis ușile, și-au pus armele jos și le-au spus celor care rămăseseră și așteptau să fie uciși: „Înainte de a ne ruga alături de voi, a trebuit să știm în cine putem avea încredere!”

Vedeți? Nu este vorba de ceea ce pretind oamenii, ci de ceea ce fac. Ce vreau să spun prin aceasta? Majoritatea oamenilor spun că sunt creștini, dar din păcate, în cele mai multe cazuri faptele lor mărturisesc cu totul altceva.

Întotdeauna a fost așa, iar noi știm că majoritatea acestor oameni nu sunt creștini adevărați, ci au fost crescuți așa: aceasta este cultura lor, religia lor de stat, este ceea ce li s-a spus că sunt, dar odată cu trecerea timpului, vom vedea că creștinismul nominal va dispărea tot mai mult; creștinii căldicei vor dispărea, așa că vom avea ori creștini adevărați, ori necredincioși. Va fi tot mai greu să stai la mijloc, să fii formal, deoarece întunericul va deveni tot mai întunecos, iar Lumina va fi din ce în ce mai radicală, mai puternică și mai exigentă, ceea ce înseamnă că va trebui să arătăm pe față dacă suntem credincioși adevărați sau nu; va trebui să dovedim cine suntem cu adevărat în Domnul.

Prima mare provocare pe care am avut-o eu, a fost în școală când a apărut un joc numit „Arată și spune!” Trebuia să ducem ceva de acasă și să povestim despre lucrul acela. Celor doi băieți ai mei nu trebuie să le ceri aceasta pentru că ei aduc tot timpul în casă lucruri de afară, dar și eu obișnuiam să fac aceasta.

Îmi amintesc că în vremea când eram la grădiniță, unul din prietenii mei a adus o jucărie de gumă care avea pe dinăuntru un fir ca să poată fi răsucită. El a adus-o la grădiniță, dar exista o problemă pentru că îi lipsea unul dintre picioare, în locul piciorului fiind doar un ciot cu un fir. Noi, copiii, am fost foarte tulburați când am văzut jucăria aceea cu un picior amputat, iar educatoarea l-a întrebat pe băiat:

„Ce s-a întâmplat cu piciorul jucăriei de gumă?”

„L-am mâncat”, i-a răspuns el.

„Dar de ce l-ai mâncat?” l-a întrebat ea mirată.

„Pentru că avea gust de gumă”, a răspuns el.

Revenind la jocul de care v-am spus, „Arată și spune!”, pe mine m-a marcat foarte tare. Este un joc important și este important și în Domnul, pentru că în seara aceasta vom vorbi despre unul din cele mai importante lucruri pe care ni le-a poruncit Dumnezeu: să predicăm Cuvântul Său, să răspândim Evanghelia și să împărtășim salvarea și dragostea, dar nu numai prin Cuvânt, ci și prin fapte.

Ceea ce vreau să vă spun în primul rând este că Dumnezeul Bibliei este Dumnezeul descoperirii. Spre deosebire de dumnezeii celorlalte religii și filozofii, Dumnezeul Bibliei este un Dumnezeu care Se descoperă. Astfel, El nu așează lucrurile în așa fel încât să fiți nevoiți să vă dați seama de ceea ce vrea să spună

Cuvântul Său sau să trebuiască să trageți voi niște concluzii cu privire la El, ci El Se descoperă poporului Său și îi clarifică toate lucrurile.

El este Dumnezeu care S-a descoperit, S-a arătat lui Avraam. Noi nu știm dacă Avraam Îl căuta sau nu pe Dumnezeu, dar El i s-a arătat.

Moise nu L-a căutat pe Dumnezeu când era în pustie, dar Dumnezeu i s-a descoperit, i s-a arătat în rugul de foc din tufișul care nu se mistuia și i-a spus: „*Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.*” (Exod 3.6).

Dumnezeu i s-a descoperit, i s-a arătat micuțului Samuel pe când acesta dormea în Templu, și l-a chemat pe nume.

El i s-a arătat lui David. Noi nu știm cum a făcut aceasta, dar David a avut o relație apropiată cu Dumnezeu, iar El i s-a descoperit.

Dumnezeu S-a descoperit profeților din vechime prin vedenii, vise și descoperiri. Noi știm că El i s-a arătat profetului Isaia. El era în Templu când a avut o vedenie în care L-a văzut pe Dumnezeu stând pe tron, în slava Sa, și a strigat disperat: „*Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!*” (Isaia 6.5). Dar Dumnezeu a lucrat cu El, i s-a descoperit și l-a însărcinat în lucrarea Sa.

La fel li s-a arătat lui Ezechiel, lui Ieremia și așa mai departe, iar la urmă S-a arătat El însuși venind în lume într-un trup asemenea nouă. Venirea Sa în trup este descoperirea supremă a Dumnezeului lui Israel. El a venit printre noi. Adică ce a făcut? Ni S-a descoperit; tot ceea ce a făcut El este o descoperire a Sa.

În timpul în care a fost cu apostolii, tot ceea ce a făcut El a fost o descoperire a Sa. El a fost cu ei zi și noapte. Apoi, la înviere, El S-a arătat lumii.

După înviere, El i s-a arătat lui Pavel. Pavel nu ar fi fost salvat niciodată dacă nu i se arăta Dumnezeu. Noi știm cu toții că nu filozofia sa, învățătura sa rabinică, ebraică sau scrierile sale rabinice i-au adus descoperirea, ci Stâlpul de Lumină și Cuvintele rostite de Dumnezeu care i-a răspuns atunci când Pavel a întrebat: „*Cine ești Tu, Doamne?*” Și El a răspuns: „*Anohi Ieshuah!*”, adică: „*Eu sunt Ieshuah!*” Vedeți? Aceasta este descoperirea, adică arătarea Sa.

Cartea Apocalipsei este cartea descoperirii, este cartea în care El i-a arătat lui Ioan totul.

Așadar, Dumnezeu este un Dumnezeu care Se arată, iar noi trebuie să-L căutăm așa cum spune Biblia. *Căutați-L în fiecare zi și pe zi ce trece mai mult.*” Dar oricât de mult L-am căuta, noi nu L-am găsi niciodată dacă nu ni s-ar arăta.

El a spus: „Căutați-Mă din toată inima și Mă veți găsi!” Dumnezeu vrea să fie găsit, iar pentru aceasta ni Se descoperă. Dacă sunteți născuți din nou, voi sunteți copiii acestui Dumnezeu. Ce înseamnă aceasta? Că nu este suficient să vorbiți Adevărul, ci trebuie să-L și reflectați, să-L arătați. Voi trebuie să descoperiți Adevărul lumii.

Voi credeți că Evanghelia înseamnă vestirea unui Mesaj, ceea ce este adevărat, dar Ea este mai mult decât atât. Astfel, Evanghelia nu este numai vestirea unui Mesaj, ci înainte de toate este împărtășirea Adevărului, a Realității lui Dumnezeu, a descoperirii Lui. Acolo este ceva!

Îmi amintesc că în facultate aveam un curs de filozofie, iar profesoara ne vorbea despre toți filozofii și despre afirmațiile lor. Odată, la încheierea unuia dintre cursurile ei, i-am zis: „Ai vorbit despre acești filozofi și despre căutările lor pentru găsirea Adevărului, dar aș vrea să te întreb: Au găsit ei vreodată ceva? Noi îi avem pe toți acești filozofi, dar după mii de ani de dezbateri, vedem că niciunul dintre ei nu a fost de acord cu altul. Care dintre ei au descoperit Adevărul?”

„Cred că Platon”, a răspuns ea.

„Da? Și ce a aflat el?”

„El nu a spus niciodată ce a aflat”, a spus ea.

Îmi amintesc însă, că tot profesoara aceasta de filozofie, s-a referit într-o zi, pentru o clipă, la Isus și a spus:

„Pontiu Pilat L-a întrebat pe Isus: „Ce este Adevărul?”, dar Isus a plecat fără să-i răspundă la întrebare.”

Când am auzit-o ce spune, m-am gândit: „Nu este adevărat! Isus nu putea să plece de acolo pentru că era prizonier!!” Dacă citiți relatarea din Ioan despre întâlnirea lui Pilat din Pont cu Isus, veți vedea că Pilat l-a adresat lui Isus o întrebare filozofică clasică despre Adevăr, dar Isus nu a răspuns nimic. De ce nu i-a răspuns nimic?

În primul rând, pentru că Pilat nu-l căuta cu adevărat și din toată inima; dar mai mult decât atât, Isus nu trebuia să vorbească despre Adevăr pentru că El era Adevărul. Adevărul stătea în fața lui Ponțiu Pilat în carne și oase, dar el nu l-a văzut. Prin faptul că nu a spus nimic, El a spus totul, și prin faptul că a tăcut, El a răspuns de fapt. Cum a răspuns? Prin faptul că S-a arătat. Dacă totul s-ar rezuma doar la a vorbi despre Adevăr, Dumnezeu ne-ar fi putut da un text de filozofie, dar El nu a făcut aceasta, ci a venit jos și a arătat că El este Adevărul.

Adevărul a venit jos în Betleem, iar aceasta nu este o părere, ci este o Realitate, un Om.

Pavel a spus: *„Cunosc un om în Hristos care, acum paisprezece ani, a fost răpit până în al treilea cer.*

...omul acesta... a auzit cuvinte care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească.” (2Corinteni 12.2,4).

Fără îndoială, Pavel vorbea despre el însuși, dar spune că nu poate vorbi despre cele văzute acolo, adică Adevărul este atât de minunat și de puternic încât nu poate fi exprimat în cuvinte omenești. Aceasta arată că există lucruri mai mari decât cuvintele omenești, lucruri care sunt arătate dar despre care nu poți spune nimic.

Pavel vorbește despre o pace care este mai presus de înțelegerea noastră, despre o bucurie care nu poate fi exprimată în cuvinte, despre cerul care este dincolo de tot ceea ce există, despre Numele lui Dumnezeu care este atât de sfânt încât în unele timpuri nici nu a putut fi pronunțat.

Cuvintele sunt importante, dar există lucruri a căror realitate este atât de măreață și de puternică încât cuvintele nu ne pot ajuta, iar atunci este nevoie să fim în acea Realitate.

Există o poveste despre „calul troian”, în care se spune că Grecia și Troia erau război. Avertismentul era: „Feriți-vă de darurile grecilor!”, dar se pare că troienii au ignorat acest lucru. Și ce s-a întâmplat? Troia era asediată, dar pentru că zidurile cetății rezistau, cuiva i-a venit o idee: să le ofere cetății un dar, adică un cal uriaș făcut din lemn. Troienii l-au acceptat, l-au dus în cetate și au închis porțile. Dar în acel cal erau soldați greci, iar noaptea, când oamenii din cetate dormeau, au ieșit afară și au cucerit cetatea.

Dați-mi voie să vă arăt partea bună a acestei povești.

Uneori, voi vreți să le vorbiți oamenilor despre Domnul, dar ei refuză să vă asculte și spun: „Nu vreau să aud nimic! Nu mă interesează!” Vedeți? Porțile sunt închise, dar întotdeauna există un cal troian al Domnului. Astfel, voi nu puteți vorbi întotdeauna despre Evanghelie, deși fiecare dintre noi ar trebui s-o facem cât mai mult, dar întotdeauna când nu sunteți lăsați să vorbiți, există o cale de a pătrunde înăuntru: Când nu sunteți lăsați să vorbiți despre Evanghelie, arătați-o! Ei nu vă pot opri să faceți aceasta. Nimeni nu o poate face! Arătați-o!

Îmi amintesc că atunci când m-am întors la Domnul, m-am așezat undeva cu tatăl și cu mama mea și am spus:

„Să facem un mic test. Am să vă citesc versete din Biblie, dar nu vă voi spune de unde sunt, iar voi să-mi spuneți despre ce este vorba. Să-mi spuneți dacă este vorba despre Vechiul sau Noul Testament și la Cine se referă acele versete.”

Am început să le citesc despre faptul că El S-a născut în Betleem, iar ei au spus: „Este vorba despre Isus!” Apoi am citit că El a venit pe un măgar, iar ei au spus din nou: „Este vorba despre Isus!”; că a murit pentru păcatele noastre. „Isus!” au spus ei, iar eu i-am întrebat: „Sunteți siguri că este vorba de Isus?”

„Foarte siguri! Este vorba despre Isus!” au spus amândoi, dar eu le-am zis: „Tot ceea ce v-am citit este din Vechiul Testament, din Scripturile ebraice, iar voi L-ați identificat pe Mesia al evreilor ca fiind Isus.”

S-a instalat tăcerea, iar după o vreme, tatăl meu a spus: „Aceasta nu înseamnă nimic!” Spunea aceasta deși avea toate dovezile că Isus este chiar Mesia.

Într-o altă zi, ei se jucau un joc numit „Turnul Babel”. Nu știu dacă ați auzit de el, dar este ca un fel de joc cu zaruri, pe fiecare cub fiind scrisă o literă. Ele sunt puse într-o cutie care este scuturată, după care aleg câte o literă și trebuie să formeze cuvinte folosindu-se de celelalte litere. Eu stăteam și mă uitam la ei cum se jucau acel joc și încercau să formeze cât mai multe cuvinte folosind acele cuburi. Când m-am uitat la cuvintele pe care le construiseră, chiar în centrul lor era cuvântul „ISUS”, așa că le-am zis: „M-am uitat doar o clipă la jocul vostru și L-am și văzut pe Isus!”

„Am făcut foarte multe cuvinte”, au spus ei, dar eu le-am zis: „Totuși, ați uitat un

cuvânt!”

„Care este acela?”

„Priviți acolo! Este „ISUS”. Nu este interesant faptul că uneori Adevărul este chiar în fața voastră și totuși nu-L vedeți?”

Ei n-au fost încântați deloc de afirmația mea, dar ceea ce au apreciat cu adevărat nu a fost faptul că le vorbeam despre Isus, ci faptul că Îl puteau vedea în viața mea; ei au văzut schimbările făcute de Isus în viața mea și aceasta le-a plăcut foarte mult; au fost atinși de lucrul acesta și au avut respect. Eu am rude care nici măcar nu-L cunosc pe Dumnezeu și care nu vor să vorbim despre El, dar cu toate acestea, când au avut nevoie de rugăciune au venit la mine.

Calitățile, trăsăturile lui Isus vor deschide întotdeauna ușile închise, cu condiția să le arătați, să le manifestați.

În Cort exista pâine. Odată când citeam Biblia, am luat traducerea King James. În această traducere, „pâinea” care se afla în Cort a fost tradusă ca și „pâinea arătată”. Când am citit aceasta, m-am întrebat ce înseamnă? Dacă citiți în Bibliile voastre, în unele dintre ele veți găsi această traducere. Ce este această „pâine arătată”? Această expresie vine din limba ebraică, de la cuvintele „Lehem panyim”, adică „Pâinea Prezenței, a Fețelor”, „Pâinea Prezenței lui Dumnezeu”, „Pâinea care-L arată pe Dumnezeu”.

Arătarea Lui este foarte importantă, arătarea Evangheliei. Evanghelia este atât de minunată pentru că în Ea nu este vorba despre Isus care vorbește despre ceva; crența creștină nu este despre Isus, ci este Isus, este Mesia.

Noi putem spune un milion de lucruri despre El; musulmanii vorbesc despre El, hindușii vorbesc despre El, toți vorbesc despre El, dar Evanghelia, creștinismul nu este despre El, ci este El. Înțelegeți? Creștinismul nu este despre El, pentru că dacă s-ar rezuma numai la a vorbi despre El, Isus n-ar fi prezent, dar creștinismul este El, de aceea El este aici!

Așadar, voi sunteți chemați nu numai să vorbiți despre Isus, ci să-L și manifestați. Voi trebuie să manifestați Prezența Sa. Nu este suficient să vorbiți despre Evanghelie, ceea ce faceți de obicei, ci trebuie s-o manifestați.

Cum? Care este dovada Evangheliei, a veștii bune, pentru că Evanghelia este

Vestea bună. Care este dovada acestei vești bune?

Să presupunem că ați primit în dar zece milioane de dolari. Care este reacția voastră? Veți fi cumva deprimați? Vă veți plânge? Bineînțeles că nu, ci vă veți bucura; veți fi plăcut surprinși și vă veți bucura. Aceasta este singura reacție pe care o puteți avea când primiți în dar ceva bun. Să zicem că după ce primiți cei zece milioane de dolari, doriți să-i împărțiți cu alții, iar pentru aceasta mergeți și le spuneți că tot ceea ce trebuie să facă este să accepte cei zece milioane de dolari. Dar problema voastră este că voi le spuneți de cei zece milioane de dolari, dar nu li-i arătați. Înțelegeți? Iar dacă inima voastră nu lucrează în acord cu ceea ce le spuneți, ei nu vor crede că aveți cu adevărat cei zece milioane de dolari. Apoi, dacă le spuneți pe un ton deprimat că aveți zece milioane de dolari, cu siguranță nu vă vor crede și nici dacă le spuneți aceasta pe un ton furios. Dacă mai purtați pică pe oamenii care vă datorau zece dolari, cu siguranță nu vor crede că aveți zece milioane de dolari. De ce nu vă vor crede? Pentru că voi trebuie să aveți dovada că posedați cu adevărat acei bani. Oamenii cred numai lucrurile care au și dovada, iar dovada sunteți voi. Dacă vor vedea lucruri pe care le doresc, oamenii vor fi deschiși la ceea ce aveți.

Când era copil, tatăl meu a trăit în Germania, iar dacă mergea cu părinții săi într-un restaurant și-i plăcea ce vedea că mănâncă ceilalți oameni, mergea la mesele lor și le cerea să-i dea și lui. Acest lucru era o rușine pentru bunicul meu deoarece obiceiul fiului său nu-l reflecta într-o lumină bună în fața celorlalți.

Același lucru este valabil și cu Dumnezeu. Voi sunteți un fiu al Împăratului, dar dacă mai cerșiți de la lume, dacă cereți bani și aprobări de la oameni, dacă cerșiți fericire și sunteți disperați din pricina unor lucruri care se întâmplă, nu-l reflectați de Tatăl vostru. Aceasta este o rușine pentru Dumnezeu deoarece El este Cel care are grijă de copiii Săi. Voi trebuie să arătați aceasta.

Cum îl reflectați pe Tatăl vostru dacă sunteți un egoist? Este ca și cum ați spune: „El nu are grijă de mine și din cauza aceasta trebuie să fiu egoist.” Sau: „El nu se îngrijește de mine, de aceea trebuie să iau, să iau și să iau, în loc să dăruiesc.”

Nu uitați că dacă sunteți un copil al Tatălui ceresc, trebuie să fiți un om care dăruiește. Dovada că sunteți un fiu al Tatălui vostru ceresc, este că dăruieți, pentru că Dumnezeu Se îngrijește de nevoile voastre, ceea ce înseamnă că nu sunteți pe cont propriu și nu trebuie să vă concentrați pe voi înșivă pentru că Dumnezeu este

Cel ce face aceasta cu voi. Binecuvântați-i pe ceilalți oameni!

Dacă trebuie să manifestăm Vestea bună a Evangheliei, înseamnă că trebuie să aducem vești bune, ceva nou. Dar cum va fi mărturia voastră dacă vă prezentați înaintea oamenilor cu aceleași lucruri pe care le făceați înainte? Care este mărturia voastră dacă aveți aceea ranchiună veche?

Ce aduce Vestea bună? Vestea bună aduce bucurie. Dar dacă nu sunteți bucuroși, care este mărturia voastră? Cum vă vor crede oamenii? Este posibil să posed Ceva care valorează mai mult decât un miliard de dolari, mai mult decât tot ce poate oferi lumea aceasta și să nu fiu bucuros? Dacă în loc să fiți bucuroși și plini de voie bună, sunteți acri și ursuzi, aduceți o mărturie contrară cu ceea ce spuneți că posedați.

Cum arătați că posedați Adevărul? Prin faptul că încetați doar să vorbiți despre El și începeți să-L arătați pe Isus în viața voastră. Aceasta înseamnă că dacă vorbiți despre Adevăr, trebuie să trăiți Adevărul! Înțelegeți? Cel care nu are Adevărul este un mincinos, dar cel care Îl posedă, este întotdeauna corect și drept. Când cel care posedă Adevărul promite ceva, va și împlini ceea ce spune. Dacă cineva vă spune că vine la voi, nu va întârzia la întâlnire. Dacă posedați Adevărul, sunteți un om integru, sunteți un om de încredere.

Mulți oameni vorbesc, vorbesc și vorbesc, însă în cele din urmă constatați că tot ce spun sunt numai vorbe goale. Dar când vedeți ceva de dincolo de timp, vedeți realitatea. Este nevoie de El ca să puteți găsi oameni credincioși, iar când îi vedeți, puteți spune: „Pot avea încredere în omul acela pentru că are Ceva ce este adevărat.” Așadar, nu este suficient să spunem anumite lucruri, fiindcă ceea ce contează este realitatea.

În limba ebraică avem mai multe cuvinte care definesc cuvântul „Adevăr”. Unul dintre ele este „emet”, iar altul este „aman”, dar ambele sunt legate între ele.

În limba ebraică cuvântul „adevăr” din Biblie nu înseamnă numai „adevăr”, ci înseamnă și „este un lucru sigur”, „o stâncă solidă”, „o realitate sigură.” Ce înseamnă aceasta? Că dacă posedați în viața voastră Adevărul, Acesta trebuie să arate că sunteți un om statornic și neclintit ca o stâncă, că sunteți un om sigur și nu un șovăielnic; că nu sunteți când sus, când jos, ci sunteți sigur în orice situație. Dacă posedați cu adevărat Adevărul, aveți încredere în El. Astfel, când vorbiți Cuvântul, aveți încredere în El; când vă gândiți la făgăduințele lui Dumnezeu, aveți

Încredere că se vor împlini, aceasta fiind dovada că credeți cu adevărat.

Biblia spune că atunci când vorbea Mesia, mulțimea Îl asculta uimită. De ce? Pentru că El nu vorbea ca ceilalți rabini, ci „îi învăța ca unul care are putere”. (Marcu 1.22). El nu spunea vorbe goale, așa că cei care Îl ascultau puteau spune: „Wow! Acolo este Ceva!”

Dacă mergeți și îi vorbiți Evanghelia unui om, iar după aceea vă cereți scuze în legătură cu ea, omul acela nu o va crede niciodată. Dacă vorbiți Cuvântul, dar nu sunteți siguri pe ceea ce spuneți, sau dacă sunteți preocupați mai mult de ceea ce cred ei despre voi, aceasta vă va face să fiți șovăielnici și oamenii nu vă vor crede. Dar dacă vorbiți clar și sunteți siguri de ceea ce spuneți, dacă sunteți absolut siguri că posedați Adevărul și nu vă pasă de ceea ce cred oamenii, vă vor acorda atenție pentru că nu mulți oameni pot face aceasta.

Dacă vă pierdeți undeva și trageți pe dreapta ca să cereți un sfat, iar cineva vă ghidează, dar după ce obțineți informațiile necesare îl întrebați: „Ești sigur?” și el vă răspunde: „Nu chiar...”, veți urma sfatul său? Cred că nu o veți face, nu veți urma sfatul unui om care nu este sigur pe ceea ce spune, ci veți întreba până când veți găsi pe cineva care este sigur pe ceea ce spune. Așa trebuie să fim și noi.

Biblia spune că odată când Mesia mergea printr-o cetate, s-au apropiat de El zece leproși. Când i-a văzut, El le-a zis: „*Duceți-vă și arătați-vă preoților!*” Spunea aceasta pentru că conform Legii, când era vindecat un lepros, acesta trebuia să meargă la preot ca să fie confirmat. Și iată că pe când mergeau la preoți, ei au fost vindecați.

Ceea ce spunea El este, de fapt, că este una să spui ceva și să nu se întâmple nimic, dar este cu totul altceva să dovedești realitatea lui Dumnezeu în viața ta. Arătați ceea ce a făcut Dumnezeu, pentru că dacă Îl aveți pe El, posedați Ceva.

Cu alte cuvinte, dacă Împărtășiți Evanghelia, Vestea bună, trebuie s-o faceți în așa fel încât să aibă sens. Dacă vreți să fiți crezuți de oameni că posedați Adevărul, trebuie să fiți sinceri, corecți și siguri în tot ceea ce faceți.

Noi predicăm „calea”. La început a fost numită „calea” sau „Dereh”. Așadar, cum arătați „calea” dacă o predicați? „Calea” este o fâșie de teren special amenajată, pe care mergeți. Voi trebuie să fiți pe Cale dacă predicați despre ea, pentru că altfel, stați în calea celor care doresc să fie salvați.

Aceasta înseamnă că toate căile voastre trebuie să fie la fel: cum vorbiți, cum umblați, cum trăiți și așa mai departe.

Am auzit multe mărturii de la oameni care erau de fapt contra mărturiilor, dar care mai târziu au devenit ei înșiși mărturii vii, a unor oameni care s-au îndepărtat de Dumnezeu, iar după aceea s-au întors înapoi la El. De ce au plecat? Pentru că au mers la biserică dar nu au văzut Vestea bună, ci doar fățarnicie. Ei nu au văzut-o, au auzit despre ea, dar nu le-a fost arătată.

Dacă vorbiți despre „cale” înseamnă că trebuie să fiți un om al Căii. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că dacă spuneți: „Eu urmez calea Lui”, iar viața voastră este plină de plângeri, de probleme care sunt piedici și obstacole pentru alții, sunteți niște mincinoși. Deci, atunci cum puteți vorbi despre Cale? Prin faptele voastre, prin ceea ce faceți, voi nu predicați Calea Lui, ci vestirea voastră este: „Nu există nici o Cale!” Dacă vă plângeți tot timpul cu privire la ceva, spuneți că de fapt nu există nici o Cale!

Așadar, dacă spuneți că sunteți pe Calea Lui, trebuie să dovediți că sunteți pe ea.

Cunosc mulți oameni care spun că vorbesc prin Duhul, iar dacă te uiți la ei, poți spune: „Wow, sunt atât de duhovnicești!” Vreau să spun că ei spun tot timpul: „Am avut această descoperire prin Duhul, apoi această descoperire, apoi această descoperire” și tot așa. Au mai multe descoperiri decât Isaia și le-au avut înainte de micul dejun. Însă deși spun aceasta, la cei mai mulți dintre ei nu se regăsește roada Duhului, și pot spune că dacă trăirea lor nu este în Duhul, atunci Duhul nu este acolo. Înțelegeți? Deci, nu este vorba despre a vorbi despre Duhul care ne poate aduce ceva, ci este vorba despre prezența Duhului în viața noastră, Prezență care aduce o schimbare, o înnoire a minții noastre.

Galateni 5.22-23, vorbește despre Rода Duhului:

„Roda Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor.”

Acestea sunt roadele Duhului, iar roadele Duhului nu înseamnă a vorbi despre Duhul, ci a trăi prin Duhul. Dacă vorbiți despre ceva, aceasta nu înseamnă nimic: „Domnul spune așa și așa, Domnul spune așa și așa...”, dar dacă sunteți născuți cu adevărat din Duhul, atunci sunteți statornici și sfinți, iar viața voastră Îl reflectă pe El.

Aceasta înseamnă că trăiți dragostea adevărată, nu doar vorbiți despre ea; aceasta înseamnă că în viața voastră este o bucurie adevărată și nu una falsă, de suprafață; că posedați cu adevărat pace, bunătatea și blândețea. Deci, sunteți urmați de aceste roade, aceasta este viața voastră, iar când le aduceți la suprafață, îl manifestați pe El.

Un pom nu vorbește despre ceea ce este el, ci pur și simplu rodește. Dacă ar spune: „Eu sunt măslin”, dar ar rodi banane, roadele lui ar dovedi că este un bananier, nicidecum un măslin. Așadar, pomul nu face din țânțar armăsar cu privire la ceea ce este el. Noi știm că el nu poate vorbi, dar chiar și dacă ar vorbi, tot nu s-ar lăuda prea mult, ci ar rodi. Aceasta ne spune că dacă sunteți din Duhul, voi trebuie să purtați roadele Duhului.

Noi predicăm Lumina și spunem că El este Lumina, dar nu este suficient să predicăm despre Lumină, deoarece Isus a spus: *„Voi sunteți lumina lumii.”* (Matei 5.14). Lăsați deci *„să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.”* (v. 16).

Cum este lumina? Lumina este strălucitoare, deci sunteți strălucitori? Faceți voi ceea ce face lumina în întuneric? Răspândiți lumina în jurul vostru? Voi când luminați o cameră, când intrați sau când ieșiți din ea? Noi suntem lumina lumii, dar predicăm Adevărul și dragostea? Predicăm venirea Sa în trup? Îl văd oamenii cu adevărat pe Dumnezeu în voi? Vedeți? Nu este suficient să spuneți că Dumnezeu este cu voi, ci trebuie să-L reflectați, să-L manifestați prin viața și trăirea voastră, astfel ca toți cei din jurul vostru să vadă și să recunoască aceasta. Văd ei natura Sa divină în voi sau văd tot firea voastră veche, pe care o aveți înaintea ca să vină El?

Când a coborât de pe munte, Moise a dovedit că Dumnezeu era cu el. Cum? Prin faptul că toți au putut vedea că fața lui strălucea. De ce strălucea? Nu pentru că învățase despre Dumnezeu și nici pentru că avea Legea, ci pentru că fusese în Prezența lui Dumnezeu. Astfel, când l-au văzut, copiii lui Israel au spus: „Omul acesta a fost într-adevăr cu Dumnezeu, așa că am face bine dacă am crede ceea ce ne spune el.”

Acest lucru este valabil și astăzi, de aceea ați face bine să vă puneți următoarea întrebare: „Când mă privesc oamenii, văd suficiente dovezi încât să poată spune: „Omul acesta a fost cu Dumnezeu. Omul acesta trăiește în Prezența lui Dumnezeu!”? Doar vorbești despre El sau pot să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu

În tine? Îl reflecti cu adevărat pe El? Trăiești cu adevărat în Prezența Lui și răspândești cu adevărat mireasma plăcută a Duhului Său?

Îmi amintesc că odată am fost în casa unei femei care avea scrise peste tot versete din Biblie. Pretutindeni. Nu puteai merge nicăieri fără să vezi un text din Biblie. Chiar și în baie avea. Ceea ce vreau să spun este că atunci când cineva trăiește cu adevărat în Prezența lui Dumnezeu, Dumnezeu poate fi văzut în întreaga viață a aceluia om, în tot ce face și în tot ce spune.

Cunosc oameni care au fost întemnițați din pricina credinței lor, iar după patruzeci de ani de detenție răspândeau la fel de puternic Lumina Prezenței lui Dumnezeu. De ce? Pentru că ei nu doar vorbeau despre Dumnezeu, ci Îl manifestau pe Dumnezeu, și vă spun ceva: când noi Îl manifestăm cu adevărat pe Dumnezeu, toți ascultă.

Noi predicăm despre darul Vieții veșnice, dar nu este suficient să predicăm despre Viața veșnică, ci trebuie să o și arătăm. Noi predicăm darurile, dar care este dovada că avem un dar? Dovada că avem un dar este că suntem mulțumitori și plini de bucurie pentru el. Atunci care este dovada că am primit darul Vieții veșnice? Este cumva faptul că predicăm despre Viața veșnică cu cuvinte alese? Aceasta este bine, dar nu este dovada. Dar care este dovada? Bucuria, dragostea, trăirea Cuvântului și mulțumirea pentru tot ce vă dă El. Înțelegeți? Voi sunteți mulțumitori și recunoscători pentru tot ce a făcut El pentru voi și vă exprimați tot timpul această recunoștință și mulțumire.

Care este opusul recunoștinței și al mulțumirii? Un om care se plânge în continuu. Dacă vă plângeți, voi mărturisiți de fapt împotriva darului, a faptului că l-ați primit.

Dacă vorbiți despre un dar, oamenii nu vă vor crede. Înțelegeți? Nu este suficient să-i vorbiți cuiva despre un dar, ci trebuie să i-l și arătați. Cum este un om care a primit cu adevărat Darul lui Dumnezeu în inima sa? Este un om care dorește să dăruiască și altora din ceea ce a primit el. Este adevărat? Dar dacă sunteți un egoist care nu vrea să renunțe, să dea drumul la anumite lucruri, este momentul să vă verificați cu atenție și seriozitate ca să vedeți dacă ați primit cu adevărat Darul lui Dumnezeu, Viața Sa.

Și nu uitați: dacă l-ați primit cu adevărat și îl dăruiți și altora, El vă va dărui din belșug din Darul Vieții Sale.

Noi vorbim despre faptul că Dumnezeu este dragoste, dar arătăm dragostea Sa? O trăim? Este ușor să vorbim despre dragoste și de foarte multe ori auzim în Trupul lui Mesia cuvinte de genul: „Vă spun aceasta în dragoste...”, dar ce se întâmplă după aceea, nu mai contează. Pentru mulți, este o simplă afirmație, un fel de a vorbi: „Vă spun aceasta în dragoste...”, pentru că după aceea fac ce vor și trăiesc cum vor, numai în dragoste nu. Totul este numai dragoste, iar după aceea vorbesc împotriva celuilalt. Vedeți, este foarte ușor să vorbim despre dragoste și să spunem: „Oamenii aceștia nu au dragoste!” Păi, nici tu nu o ai! De ce? Pentru că atunci când vorbiți despre dragostea altora pentru voi, dovediți că nici voi nu aveți dragostea dumnezeiască. Când vă plângeți și spuneți că oamenii nu vă iubesc, dovediți că de fapt nu iubiți pe nimeni.

Gândiți-vă la Mesia, la dragostea Sa, la felul cum a iubit El și întrebați-vă dacă posedați sau nu dragostea adevărată, dragostea dumnezeiască?

Dragostea! Iubiți cu adevărat? Vă pasă cu adevărat de un om? Noi predicăm iertarea, Evanghelia iertării și a spălării păcatelor. Atunci cum este posibil să mai aveți anumite obiecții împotriva cuiva? Cum predicați voi aceasta? Doar de pe buze? Voi trebuie să posedați Realitatea, iar Realitatea spune: „Cum pot vorbi despre acest lucru, când viața mea mă osândește?” Dacă predic iertarea, trebuie să-i iert pe toți indiferent ce mi-au făcut, fiindcă ceea ce mi-au făcut ei mie nu se compară nici pe departe cu distanța care exista între mine și Dumnezeu, dar El m-a iertat și a uitat totul.

Vreți ca familia voastră să fie salvată? Iubiți-i, dați-le Cuvântul și fiți o Lumină strălucitoare pentru ei. Gândiți-vă că ei se uită la voi, la trăirea voastră, la faptele voastre, iar dacă nu le dăruiați dragoste, nu vor fi deschiși la Cuvânt. Să-i iubiți chiar și atunci când nu vor să asculte Cuvântul, deoarece cu cât îi iubiți mai mult, cu atât se vor deschide mai mult.

Dragostea! Vreți ca familia voastră să fie salvată? Atunci tăiați orice rădăcină de amărăciune și de dușmănie, indiferența și orice lipsă de dragoste deoarece, în caz contrar, nu doriți cu adevărat salvarea lor.

Noi vorbim despre Puterea lui Dumnezeu și despre vindecare. Sunteți un om întregit? Arătați-le că sunteți întregiți! Arătați-le că v-ați schimbat!

Biblia spune că în Templu era un cerșetor olog. El cerea bani de la trecători, iar într-o zi au trecut pe acolo Petru și Ioan și cerșetorul a cerut și de la ei. Atunci Petru

s-a uitat la el și i-a zis: „*Argint și aur n-am, dar ce am, îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!*” (Fapte 3.6). Iar cerșetorul s-a ridicat și a început să umble pe deplin vindecat. El nu umblase niciodată și cerșise toată viața, dar acum era vindecat. Cum ar fi fost dacă în ziua următoare, el s-ar fi întors în Templu pentru a predica Evanghelia, dar ar fi continuat să cerșească? Nu l-ar fi crezut nimeni, ci i-ar fi spus: „De ce mai cerșești dacă ai Evanghelia? Dacă ești vindecat nu mai trebuie să cerșești!”

Vedeți? Dacă sunteți vindecați, nu mai trebuie să acționați ca în trecut! Trebuie să fiți o persoană responsabilă, pentru că ați fost schimbați, ați fost înnoiți! Numai atunci puteți predica Evanghelia! Atunci nu doar veți vorbi despre ea, ci o veți și trăi!” Voi predicați despre Jertfa dată pe cruce, dar nu este suficient să predicați despre ea, ci trebuie să trăiți acea Jertfă. Cum? Jertfindu-vă și voi pentru El, făcând ceea ce este bine, indiferent cât vă va costa. Renunțați la tot, indiferent cât de tare vă doare și cât de scump este prețul, și continuați să faceți ceea ce este bine! Continuați să iubiți și să dăruiți, pentru că voi sunteți o jertfă vie, și aceasta este ceea ce manifestă jertfa. Arătați lumii Jertfa, jertfiți-vă pentru Adevăr, pentru că dacă nu arătați aceasta, trăiți o altă evanghelie și nu pe cea a lui Mesia! Dacă întreaga voastră viață este bazată pe Jertfă, înseamnă că întreaga voastră viață trebuie să dovedească aceasta. Voi trebuie să faceți aceasta și s-o faceți cu bucurie.

Ceea ce vă voi povesti în continuare, s-a întâmplat în timpul celui de-al doilea război mondial în România. Este o întâmplare adevărată, pentru că eu mă documentez întotdeauna înainte de a spune ceva. S-a întâmplat în timpul când antisemiții îi omorau pe evreii din România.

Într-o zi, într-un bar a intrat un antisemit și a început să se laude cu evreii pe care i-a omorât el. Se lăuda cu un masacru în care fusese piesa principală, iar la un moment dat a început să vorbească cu omul care cânta la pian. Întâmplarea a făcut ca pianistul acela să fie un păstor evreu, dar bărbatul acela nu știa aceasta. Cei doi au continuat să vorbească, iar la un moment dat, păstorul i-a zis: „Văd că îți place muzica. N-ai vrea să vii în seara aceasta acasă la mine și îți voi cânta mai multe piese la pian?”

Omul acela s-a dus acasă la păstorul evreu, iar după ce i-a cântat câteva piese, păstorul i-a zis:

„Trebuie să-ți spun ceva. Soția mea este în camera cealaltă și este evreică.” Nu i-a spus că și el era evreu, ci a continuat: „Toată familia ei a fost ucisă în masacrul acela. Tu ești ucigașul familiei soției mele, dar puterea lui Isus este atât de mare încât te poate curăța de păcatul acela. Puterea Lui de a ierta este atât de mare și de reală încât, dacă-i vei spune soției mele că tu ești ucigașul părinților ei, a fratelui și a rudelor ei, dar că Dumnezeu te-a iertat pentru fapta ta, te va ierta și ea.”

Când a auzit acele cuvinte, omul acela s-a prăbușit în genunchi și a început să plângă în hohote, iar păstorul a spus: „Îi poruncesc acestui demon să iasă din tine!” Apoi, l-a condus în rugăciunea salvării, iar omul acela s-a rugat pentru iertarea păcatelor sale. În timp ce plângea încă cu amar, păstorul i-a zis:

„Nu am terminat, pentru că ți-am promis ceva.”

Spunând aceasta, păstorul a mers în camera cealaltă, a trezit-o pe soția sa și i-a spus:

„Omul acesta a fost un ucigaș și a participat la masacrul în care a fost ucisă familia ta, dar acum l-a primit pe Domnul și este fratele nostru. Ce-i vei spune tu?”

Femeia a privit în sus și a spus:

„Nu te pot judeca, ci te iert, așa cum m-a iertat și El pe mine.” După ce a spus aceste cuvinte, păstorul, soția sa și antisemitul salvat s-au îmbrățișat și au izbucnit toți în lacrimi.

Cel care mi-a relatat această întâmplare a spus că nu a văzut niciodată o astfel de dragoste.

Bărbatul acela i-a zis păstorului:

„Ce voi face acum pentru că sunt în armată, dar nu mai pot ucide, nu mai pot vărsa sânge?”, și din clipa aceea nu a mai ucis pe nimeni. Dimpotrivă, și-a dedicat viața salvării evreilor și a contribuit la întoarcerea multora dintre ei în Israel. El a făcut acest lucru pentru tot restul vieții sale deoarece ceea ce au făcut cei doi soți evrei nu a fost o doctrină, nu au fost vorbe goale, ci a fost viața lor; ei i-au arătat puterea dragostei și a iertării lui Isus.

Indiferent cu ce vă veți confrunța în viața aceasta, dacă vreodată veți spune că nu

puteți ierta, amintiți-vă de acești doi soți evrei, pentru că dacă ea a putut să ierte, veți putea ierta și voi.

Noi vorbim despre înviere, dar cum arătăm învierea? Biruiți ura! Biruiți lumea, ridicați-vă din starea voastră moartă, iubiți-vă vrăjmașii! Predicați mormântul gol, apoi trăiți o viață de biruință; trăiți plini de nădejde și manifestați dragostea și bucuria.

Cine va crede că sunteți biruitori dacă vă comportați ca și cum ați fi învinși? Dacă predicați biruința, comportați-vă ca niște biruitori. Chiar dacă nu sunteți siguri, trăiți așa pentru că este ceea ce predicați.

Îngerii le-au spus femeilor de la mormânt: *„Nu vă temeți; duceți-vă de spuneți fraților Mei să meargă în Galileea; acolo Mă vor vedea. Arătați-le credința și încredințarea voastră, fiindcă aceasta îi va determina să se întoarcă. Arătați-le că sunteți sigure de ceea ce ați văzut!”*

Este una să avem o învățătură, dar este cu totul altceva să avem Realitatea. Dacă vorbiți despre harul lui Dumnezeu, arătați-L în viața voastră. Trăiți o viață plină de har!

Ce este harul? Harul este bunătate, este bucuria recunoscătoare care-mi umple viața, fiindcă știu că nu l-am meritat, acest lucru fiind valabil și pentru voi.

Cum arătăm harul? Făcând lucruri bune și binecuvântându-i pe oamenii care nu merită binecuvântarea voastră. Acesta este harul.

Binecuvântați-i pe cei din familia voastră, chiar dacă nu merită harul; binecuvântați-i mai ales atunci când nu merită harul.

Vorbiți despre plecare în ceruri? Arătați-le cerul!

Pavel a fost dus în ceruri și a spus că tot ce a văzut acolo este minunat, dar nu s-a oprit la aceasta, ci toată viața sa a fost plină de bucurie, de râvnă și perseverență, și chiar dacă nu a putut vorbi despre ceea ce a văzut acolo, viața sa a arătat aceasta. „Am fost acolo”, spunea el, „și am văzut cerul, așa că trebui să vi-l arăt!”

Arătați-l așa cum este, arătați cum este să locuiești în locurile cerești.

Când eram la școală, când vreun copil îmi spunea ceva, îi ziceam: „Demonstrează-

mi! Arată-mi să văd!”

Iacov spune: „*Arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele.*” (Iacov 2.18).

Dumnezeu spune: „Arătați-le, pentru că ei au nevoie să vadă! Nu ajunge să vorbești, ci manifestați totul, dovediți tot ceea ce spuneți, fiți un vas curat care arată totul!”

Vorbiți despre daruri? Dovediți-le, arătați-le!

Vorbiți despre Lumină? Dovediți-o! Arătați-o! Fiți acea Lumină strălucitoare.

Vorbiți despre dragostea care se jertfește? Dovediți-o! Arătați dragostea dumnezeiască.

Vorbiți despre înviere? Dovediți-o! Arătați-le învierea, arătați-le mormântul gol; arătați-le cerul!

Când privim în jurul nostru, la ceea ce se petrece în lume și la întunericul care cuprinde totul, ne întrebăm cum este posibil așa ceva? Cum este posibil să se întâmple așa ceva, dacă biserica este lumina lumii? Aceasta se întâmplă pentru că ea nu a continuat să fie lumina lumii, cum a fost chemată să fie.

Aceasta înseamnă că noi trebuie să fim lumina lumii, prin credință și faptă. Deci, nu vorbiți despre Lumină, ci fiți Lumină, arătați-le Lumina! Dumnezeu L-a înviat pe Isus și L-a arătat deschis.

Dumnezeu este Lumina, iar dacă sunteți credincioși, sunteți Lumina! Nu vorbiți pur și simplu despre lucruri din Biblie, ci fiți Biblia.

Faceți-L cunoscut tuturor pe Dumnezeu și lăudați-L în orice vreme. Spuneți: „Îl voi lăuda pe Dumnezeu la timp și ne la timp și voi face cunoscute tuturor minunile Sale!”

Fiți o Lumină strălucitoare; răspândiți Lumina Sa în jurul vostru! Dacă sunteți credincios, arătați-o; dacă sunteți un copil al lui Dumnezeu, arătați-o; dacă sunteți de neam împărătesc, fiii și fiicele Dumnezeului celui Atotputernic, arătați ce înseamnă aceasta. Dacă sunteți preoți, arătați-o; dacă sunteți mai mult decât biruitori, arătați-o; arătați lumii ce înseamnă să fii un biruitor! Dacă sunteți un om nou, arătați ce înseamnă aceasta.

Dacă zici: „Pot totul prin Mesia!”, o, este un cuvânt mare, dar arătați aceasta! Dacă ați biruit lumea prin El, arătați aceasta, *„pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume.”* (1 Ioan 4.4).

Arătați lumii ce înseamnă aceasta! Arătați-i dragostea, bucuria, vestea cea bună, pentru că Dumnezeu spune: *„Scoală-te, luminează-te, căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine!”* (Isaia 60.1). Luminați! Nu doar vorbiți despre Lumină, și arătați-o! Amin.

Doamne, în seara aceasta Te slăvim și Îți mulțumim pentru Prezența Ta.

Tată, Îți mulțumesc că ești aici și Te rog să-Ți atingi poporul.

Rămâneți în prezența lui Dumnezeu și vorbiți cu El, în timp ce stați o ochii închiși. Spuneți: „Tată, Te laud și Îți mulțumesc pentru toate, în Numele lui Mesia Isus. Amin.”

- Amin -